

Saksframlegg

KRISESENTERETS ARBEID MED UTFLYTTING

Arkivsaksnr.: 11/15513

::: Sett inn innstillingen under denne linja

Forslag til vedtak:

Formannskapet slutter seg til rådmannens tiltak for å bedre utflyttingsarbeidet ved Krisesenteret.

::: Sett inn innstillingen over denne linja

... Sett inn saksutredningen under denne linja

I bystyret 27/1 2011 ble det vedtatt at Rådmannen skal vurdere muligheten for overgangsboliger for Krisesenteret.

Bakgrunn.

Krisesenterloven ble vedtatt 01.01.2010. Loven introduserer krav til kommunene om å ha et krisetilbud til kvinner og menn. I Trondheim fantes det allerede et krisesenter for kvinner som ble drevet med tilskudd fra kommunen og staten. Senteret ble drevet som en ideell frivillig organisasjon med to faste ansatte som sammen med 37 medlemmer drev virksomheten. Gjennom nytt lovverk stilles det større krav til innholdet i tilbudet som gis ved sentrene, blant annet om råd, veiledning og hjelp til å bistå beboerne i kontakte med det øvrige hjelpeapparatet. Dessuten skal senteret ha større fokus på samarbeid med det øvrige hjelpeapparatet, oppfølging i reetableringsfasen, samt større forpliktelser overfor barna som flytter inn på krisesenteret. Barna skal sikres et helhetlig tilbud på lik linje med menn og kvinner. Fra 01.01.2011 er det etablert et interkommunalt krisesentertilbud for innbyggere i Trondheim, Melhus, Malvik og Klæbu med Trondheim kommune som vertskomme. Krisesenteret er en del av Oppfølgingstjenesten Midtbyen og Østbyen. Senteret er nå bemannet med 9,35 årsverk. De fleste ansatte har treårig høyskoleutdanning. 71 kvinner og 48 barn benyttet tilbudet i 2010. Kvinnene hadde totalt 2225 overnattingsdøgn, barna hadde 757 døgn og dette gir gjennomsnittlig botid på 30 dager per kvinne og 15 dager per barn. Botiden varierer, og det har hendt at kvinner har blitt boende over ett år. Krisesenteret har fram til nå registrert lite data om beboerne, men anslår at 70-80 % av kvinnene har flyktning- eller innvandringsbakgrunn. Flere av disse er gift med norske menn. De aller fleste som oppsøker krisesenteret sammen med barn har innvandringsbakgrunn.

Trondheim Kommune ble gjennom ny lov også pålagt å ha et krisetilbud for menn. Dette består av det samme som kvinnetilbudet: dagtilbud, døgnåpent telefontilbud, midlertidig botilbud og oppfølging i rehabiliteringsfasen. Kommunen har to ulike kriseboliger til menn; et botilbud ved Leistad helsehus for enslige menn og en egen leilighet for menn med barn. Krisebolig til menn med barn har fram til nå ikke vært benyttet.

Utfordring

Krisesenteret har i perioder hatt mer enn fullt belegg. Hovedutfordringen er at beboere blir boende ved senteret over lengre tid. Noe av årsaken til dette har vært at de ansatte ikke har hatt kapasitet til å bistå beboerne til raskere utflytting. Utflytting gjøres enten ved at kvinnen flytter tilbake til boligen de opprinnelig

Trondheim kommune

hadde før de kom til senteret, finne bolig på det private boligmarkedet eller søke om kommunal bolig. Det er de kvinnene som ikke kan flytte tilbake til sin egen bolig som blir boende for lenge på senteret. En stor andel av beboerne står svakt på det private leiemarkedet, hovedsakelig på grunn av svake norskkunnskaper og/eller mangel på fast inntekt. En del har spesifikke krav til ny bolig. Der hvor barna skal bo sammen med mor, kan det være riktig at mor får bo innenfor samme nærmiljø som tidligere. Andre kvinner ønsker å bo så langt fra tidligere partner som mulig. En del av kvinnene vil ha behov for å bo trygt, med oversiktlige ankomstforhold og ikke på bakkeplan. De ansatte ved krisesenteret har gitt uttrykk for at de ønsker å disponere en gjennomgangsleilighet som hjelp for å få beboerne videre. Gjennomgangsleiligheten er tenkt benyttet for kvinner og barn som ikke lenger har behov for et skjermet botilbud på senteret, men hvor man ikke enda har fått på plass en permanent bolig.

Det er drøftet ulike løsninger for å bedre kapasiteten ved krisesenteret, blant annet etablering av en gjennomgangsbolig. Rådmannen vurderer at en slik etablering ikke er riktig tiltak nå. Hovedårsaken er at behovet for kommunale leiligheter er svært stort, og det er lite hensiktsmessig å sette av en leilighet som kun vil bli benyttet i perioder. Krisesenteret har god nok kapasitet for de brukerne som reelt er i en krisesituasjon. Kapasitetsproblemene skyldes beboere som er flytteklare men som ikke flytter ut, ofte fordi de venter på å få tildelt en kommunal bolig. En gjennomgangsbolig øker kapasiteten noe, men adresserer ikke kjernen av problemet. En leilighet vil koste enheten omtrent 80 000 kroner i året, og Rådmannen vurderer at det er bedre om ressursene fortsatt brukes på bemanning som kan støtte kvinnene med å komme seg ut i det ordinære boligmarkedet. Rådmannen har tro på at de endringene som skjedde da krisesenteret ble kommunalt med hensyn til bemanning og organisering, muliggjør mer og bedre arbeid ved senteret. Bedre bemanning, både flere stillinger og bedre kompetanse, skal resultere i mer målrettet og intensivt arbeid med beboerne. Nå når krisesenteret har blitt en del av den kommunale organisasjonen er det enklere å lage gode rutiner for samhandling som muliggjør mer effektivt arbeid rundt kvinnenes situasjon.

Tiltak

Hovedprinsippet er at krisesenteret skal være et midlertidig krisetilbud, ikke et boligtilbud over lang tid. Det er naturlig at kvinner og barn behøver noe tid på senteret for å finne fotfestet og trygge tilværelsen i en krisesituasjon, men arbeidet mot utflytting og videre liv skal begynne rett etter ankomst. Rådmannen vil iverksette følgende tiltak:

1. Arbeid med tidligere bosituasjon.

En del av kvinnene og barna bor allerede i kommunal bolig. Når disse må flytte på grunn av en voldelig partner, skal kommunen ved helse- og velferdskontoret gjøre en ny vurdering av boligsituasjonen for hele familien. Om det er slik at kvinnen fortsatt skal ha omsorg for barn ved et samlivsbrudd, skal det gjøres en vurdering av hvem av de voksne som har størst behov for leiligheten.

Krisesenteret har til nå ikke gjort systematiske registreringer av kvinnenes bakgrunn og boligsituasjon. Dette gjør det vanskelig å vite hvilke tiltak som kan treffe gruppa best. En bedre registreringsordning er iverksatt og vil gi en bedre bakgrunn for videre arbeid.

2. Prioritering.

Kvinner fra krisesenteret kan prioriteres ved boligtildeling om det frigjør en plass ved senteret. Dette er en helhetlig vurdering helse- og velferdskontoret gjør i hvert enkelt tilfelle. Det er innarbeidet en rutine på at krisesenteret legger et brev ved boligsøknaden som viser at søkeren bor på krisesenteret.

Trondheim kommune

3. Arbeide sammen med politiet.

Kommunen ønsker gjennom dialog med politiet å sikre at det er den voldelige voksenpersonen som pågripes ved husbråk fjernes, slik at barna og den skadelidende parten får fortsette å bo i hjemmet.

4. Benytte mannstilbudet som overgangsbolig.

Leiligheten som er avsatt til menn kan brukes av krisesenteret som overgangsbolig når det er fullt på senteret. De kvinnene som får benytte denne, må være klare til å flytte raskt om det melder seg menn med behov for krisetiltak.

5. Asylsøkeres boligsituasjon er UDIs ansvar.

Ved noen anledninger har kvinner med asylstatus og kvinner med avslått asylsøknad bodd på krisesenteret, og disse har bodd over lang tid. Det er UDI som har ansvar for asylsøkernes boligsituasjon. Asylsøkere kan benytte seg av krisesenteret om de er i målgruppen, men kommunen vil heretter ta kontakt med UDI slik at de raskt kan finne en tilfredsstillende boligsituasjon for disse kvinnene.

6. Tvangsgifte har eget tilbud.

Inkluderings- og mangfoldsdirektoratet (IMDI) har sammen med kommunene egne tilbud for mennesker som har blitt utsatt for tvangsgifte. IMDI har ansvar for inntaket til det offentlige tilbudet for de som utsettes for eller er truet av tvangsgifte. Det er kommunale tilbud, men inntaket foretas av IMDIs kompetanseteam som blant annet vurderer personens situasjon og sikkerhet. Er personen i krise kan krisesenteret brukes fram til annen løsning er på plass. Ved inntak skal krisesenteret avdekke om tvangsekteskap kan være bakgrunn for krisen. I så fall skal kvinnen raskt vurderes av IMDI.

7. Bedre samarbeidet med hjemkommunen.

Beboere fra samarbeidskommunen skal henvises til hjemkommunen for å få hjelp til å finne ny bolig. Krisesenteret skal ta kontakt med hjemkommunen raskt etter ankomst, slik at man tidlig kan begynne prosessen med utflytting.

8. Bedre samarbeidet med BFT-forvaltning.

Krisesenteret har registrert at noen kvinner flytter inn som et ledd i å unngå omsorgsovertakelse av barna. I noen situasjoner oppleves dette som et press fra BFT-forvaltning. Krisesenteret kommer ikke i posisjon til å arbeide med disse kvinnenes (eller barnas) situasjon. I noen tilfeller har kvinner tilbrakt dagene med sin partner og sovet på krisesenteret. Det er viktig at krisesenteret jobber tett sammen med BFT-forvaltning, noe senteret er pliktig til i henhold til gjeldene lovgivning, for å unngå at kvinner opplever seg presset til å flytte på krisesenteret. Rutiner rundt samarbeid med BFT skal sikres.

9. Bedre rutiner og bedre samarbeid med saksbehandler.

Ved innflytting skal kvinnens helse- og velferdskontor varsles, og krisesenteret knytter kontakt med saksbehandler. Der kvinnen har barn, skal saken behandles i OSK-team. Der hvor kvinnen er deltaker i introduksjonsprogrammet, er det programrådgiver ved INN som har koordineringsansvaret og skal kontaktes. Der partneren og er introduksjonsprogramdeltaker, skal INN søke å gå i dialog med partneren

Trondheim kommune

om situasjonen.

10. Bruke NAVs tilbud om midlertidig bolig.

Om kvinnene har vedtak på kommunal bolig men venter på boligtildeling, skal NAVs tilbud om midlertidig bolig benyttes om krisesenterets kapasitet er sprengt. Om senteret har god kapasitet, kan kvinnen boende til ny bolig er klar.

11. Søke samarbeid med nabokommunene om boligmarkedet.

En god del av kvinnene på krisesenteret står svakt på boligmarkedet. Det er viktig at man også vurderer boligtilbudet i samarbeidskommunene, hvor det i perioder kan være mindre etterspørsel etter utleieleiligheter. Et slikt samarbeid vil bli initiert i styringsgruppen for krisesenteret.

12. Vurdere behovet for krisebolig etter at alle overnevnte tiltak er iverksatt og prøvd.

Rådmannen forventer at overnevnte tiltak vil ha effekt på utflyttingshastigheten fra krisesenteret. Behovet for overgangsbolig vil bli vurdert når alle tiltakene er iverksatt og har fungert over tid.

Rådmannen i Trondheim, 28.03.2011

Helge Garåsen
kommunaldirektør

Ingvild Heggstad
rådgiver

Elektronisk dokumentert godkjenning uten underskrift

[... Sett inn saksutredningen over denne linja](#)